

ÜNNEPI Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség ingyenes tájékoztatója

IX. évfolyam 4. szám

2002. július-augusztus

Tartalom:

Gondolatok az új tanévre	1
Arany János: Intés (vers).....	1
Mindszenty emléktaplom.....	2
XVII. Ifjúsági világtalálkozó.....	4
A hónap szentje:	
Szent Máté apostol	5
A Felső-Zala völgyében	6
Jó volt olvasni: Ady Endre	
Hiszek hitetlenül Istenben	7
Családfesztivál 2002.	7
Imatábor Páka 2002.....	8
Kerékpáros tábor az Alpok al- ján	8
Továbbképzés vagy lelki- gyakorlat	9
Egyházközségi zárandoklat	9
Hittantábor Bázakerettyén.....	10
Veszek egy érettségit!	10
Mindszentysek tábora	
Bázakerettyén	11
Egyházközségi hírek	12
Anyakönyvi hírek	12

Intés

Jó költőktől azt tanultam,
S adom intésül neked:
Sohse fáradj, sok cifrával
Elborítani éneked!

Szólj erővel, és nevezd meg
Önnevén a gyermeket;
Szólj gyöngéden, hol az illik,
S ne keríts nagy feneket.

Olykor egy-két szó is jobban
Helyre üti a szeget,
Mint az olyan, ki beléhord
Földet, poklot és eget,
S ordít, amíg elreked.

Arany János

Gondolatok az új tanévre

Ilyenkor tanévkezdés táján minden családban több szó esik a nevelésről és arról, hogy mit kell majd másképp csinálni az előző iskolai évhez képest. Talán segít az újakezdésben, ha néhány alapvető igazságot újra átgondolunk, tudatosítunk magunkban.

A nevelés a gyerekeknek, illetve fiataloknak nyújtott segítség, hogy kibontakoztathassák önmagukat. A Szentírásban azt olvashatjuk, hogy Isten az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette. Ha ez így van, akkor az ember úgy valósíthatja meg igazán önmagát, hogy igyekszik úgy élni, amint Krisztus tanította.

Ha önmagunk igazi kibontakoztatására, a krisztusi életre akarjuk segíteni a ránkbízottakat, akkor kapcsolatunk nekünk sem lehet csupán alá-fölérendeltségi viszony. Hiszen a ránkbízottakkal együtt igyekszünk, törekszünk a krisztusi életre, mint elérendő célra: sokszor hibázva, elbukva, utat tévesztve, de mindig újakezdve, kézenfogva együtt haladunk a ránkbízottakkal a cél felé.

Jézus azt tanította, jóval győzzük le a rosszat, Mi így teszünk? Vagy csak a rossz tulajdonságokat, hibákat, bűnöket szeretnénk kiirtani a ránkbízottakból? Vagy észre vesszük, meglátjuk a jót saját gyermekeinkben, tanítványainkban? Ne csak azt lássuk meg, hogy nem olyanok, mint amilyeneknek szeretnénk őket. Lássuk meg a gyermekben a jót, azt igyekezzük erősíteni és hinnünk kell abban, hogy a jó elnyomja majd a rosszat.

Szép hasonlatot hallottam erről. Az ember lelke – a ránkbízott gyermeké – olyan, mint a kert, amiben mindenféle növény nő. Úgy látszik, hogy a gyom van túlsúlyban és elnyom mindent. Erre az ember nekifog, hogy a kertből kiirtsa a gyomot. S az eredmény: minden erőlködésünk ellenére a gyom kiirthatatlan, s ha még is egy kis területen sikerül is kiirtani, csak az üres, pusztá föld marad a helyén, ami nem terem semmit.

Mit tesz Jézus? Ő is látja – nálunk sokkal jobban – a lélekben burjánzó gyomot. De Ő azt is tudja, hogy nincs olyan lélek, akiben valahol ne nyílna virág is. Lehet, hogy egészen kicsi, ki sem látszik a bozótból, de biztosan van. Jézus megkeresi ezt a kis virágot és gondozza. Táplálja földjét, vizet ad, s a kis virág növekedni kezd, erősödik és idővel elnyomja majd a gyomot is. Merünk mi hinni ebben? Van bátorságunk így bízni a gyerekekben, ahogy Jézus bánik velünk és velük. Most ebben az új tanévben meg kellene próbálni, el kellene kezdeni!

Stróber László
plébános

Mindszenty emléktemplom

10-12 évvel ezelőtt merült fel a Kertvárosban a templomépítés szükségessége. Ekkor az Egyházközség az Önkormányzat és az Építész Kamara bevonásával tervpályázatot írt ki a templom tervezésére.

Helyszíneként – több lehetőség közül választva – az Általszegett utca és a Göcseji út közti terület lett kijelölve, amelyet az önkormányzat ingyen biztosított. Az akkori elképzelések között a templom mellett altemplom, plébánia, lakások, oktatóbázis szerepelt. A tervpályázat eredményes volt, 7 pályamű érkezett be. A tervező kollégák időt, energiát nem kímélve, a feladat szépségét és jelentőségét átérezve készítették el pályaműüket.

Az Önkormányzat, az Építész Kamara és a Plébánia képviselőiből létrehozott bíráló bizottság részletes szakvéleményt írt mindegyik munkáról. Első helyezést két pályamű kapott Balogh Katalin- Vámosi László által készített pályamű és az enyém.

Aztán az Egyházközség igényei változtak – nőttek –, a terület kicsi volt. A Kertváros déli részén, az

Alsóerdő feletti domboldalon jelölt ki területet az önkormányzat templom és katolikus kultúrcentrum részére. Erre a területre is tervpályázatot írt ki a Plébánia (az Önkormányzat és az Építész Kamara bevonása nélkül). Új pályázók indultak, három pályamű érkezett be, amelyek közül Jankovics Tiboré került kiválasztásra. Az építési engedélyezési tervek el is készültek, de a megvalósításnak reális lehetősége nem volt. Eltelt néhány év, az igény változott: kisebb beruházással az eredeti helyszínre, az eredeti tervek felhasználásával valósítsuk meg a templomot altemplommal, de plébánia és oktatóbázis nélkül.

Ezügyben 2000. év végén keresett meg a Plébános úr. A kérés fellelkesített. Többször kíséltam a helyszínre, emlékezve a kollégák pályamunkáira is, amelyek sok-sok lehetőséget feltártak.

Végül mégis az eredeti templomtelepítési elképzelésem mellett maradtam, természetesen az elmaradó funkciók miatt kismértékben módosítva. A telepítés lényege, hogy a terepadottságok miatt kétszintes templomtér alakul ki: a templom

főbejárata előtt egy nagyobb, szabadtéri szertartásokra is alkalmas centrális tér, amely parkolóval folytatódik, adott esetben ez is igénybe vehető a hívek elhelyezésére. Valamint kialakult a templomtól nyugatra egy kisebb tér az altemplom bejárata előtt, egy szinttel a templomtér alatt, lépcsővel, sétánnyal összekötve azzal.

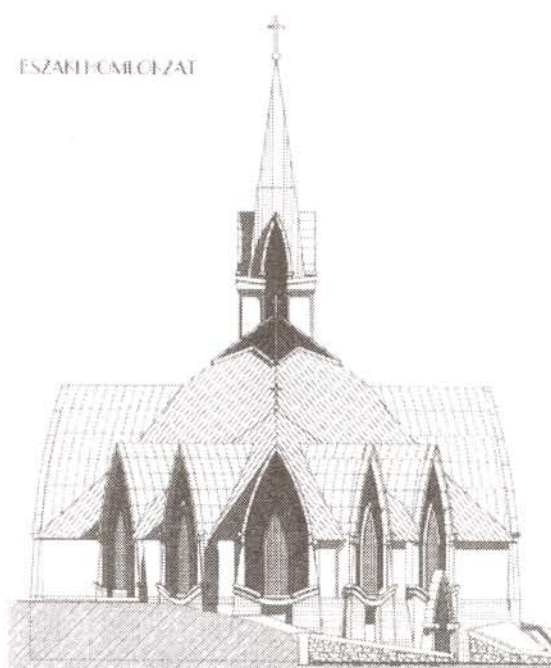
A templom tömegére, alaprajzi kialakítására több változatot készítettem. A telepítésből adódóan mindegyikben közös volt az, hogy a templom déli bejáratú, a szentély és a sekrestye északra kerül, az altemplom nyugatról közelíthető meg. Alapvető eltérés a variációk között az volt, hogy a templom az európai templomépítéssel hagyományait követve hosszhajós elrendezésű legyen-e, vagy az új liturgikus ajánlásokhoz igazodva centrális elrendezésű csarnoktemplom alakuljon-e ki. Természetesen ez erősen kihat a tömegformálásra is. Az alternatívákat több lépcsőben egyeztettem a plébános úrral, az egyházközségi képviselőtestülettel, többször voltunk Budapesten az

Folytatás a 3. oldalon! ⇨

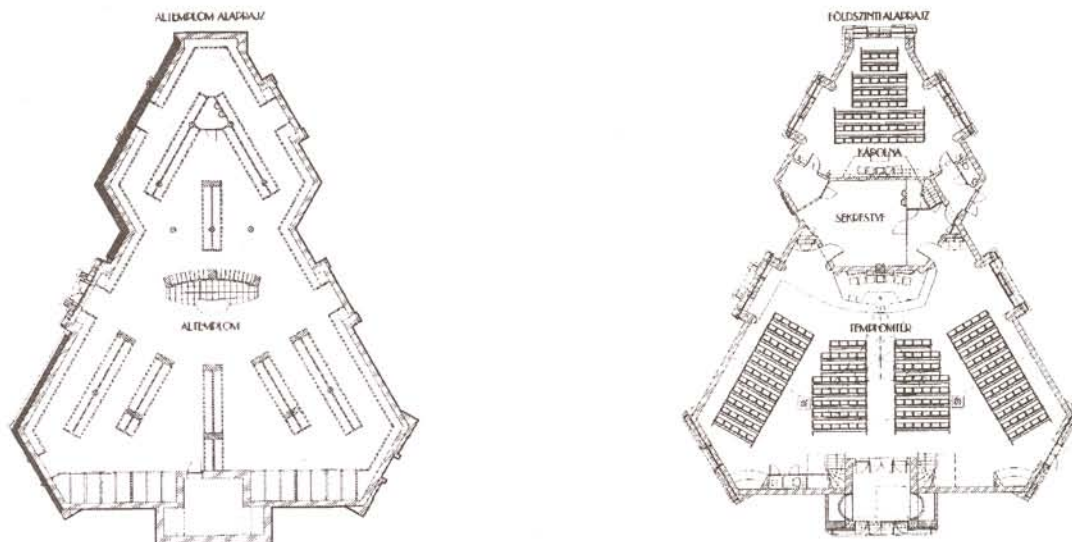
NYUGATI FELNÉZÉS

ÉSZAKI FELNÉZÉS

Folytatás a 2. oldalról! ⇨)

Egyházművészeti Tanács vezetőjénél, Farkas Attilánál. Ő, valamint Budaházy Tibor festőművész határozottan kiállt a centrális térképzésű templom létesítése mellett.

A kidolgozott változat centrális templomteret tartalmaz, ahol az oltár közelebb kerül a hívekhez, a tér súlypontjában helyezkedik el, szemben a hosszahajós templomok térkialakításával. Míg a csarnoktemplomban a liturgia a hívek között folyik, addig a hosszahajós, hagyományos templomtérben határozottan elválik a szentély a templomtértől.

A templom három jól elkülönülő funkcionális egységből áll:

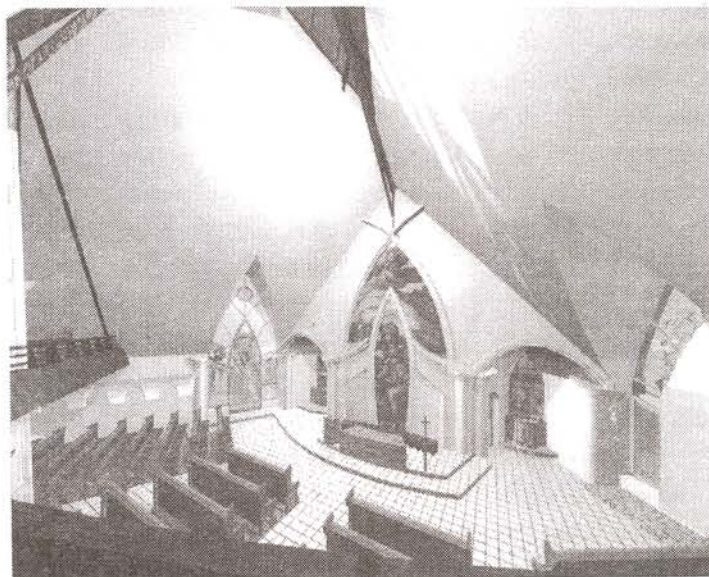
1. az altemplom temetkezési célokat szolgál, elsősorban urnahelyek, kis számban koporsós sírhelyek kerülnek kialakításra, kisebb gyászszertartások lebonyolítására alkalmas központi térrel.
2. a templomtér és karzat a szentéllyel (főfunkció)
3. a főfunkciót kiszolgáló és kiegészítő helyiségek: kápolna vagy hittanterem, sekrestye, raktárak, WC-mosdó.

A templomtér belső kialakításában – noha a csarnoktemplom jelleg dominál – a hagyományos építészet formaelemei visszatérnek. Olyan templombelsőt szándékoztam teremteni, ahol a hívő nyugalmat ta-

lál, elmélyülhet az imádságban, szertartás alatt figyelmét az oltár felé irányítják a belső tér elemei, a megvilágítás, a színiképzés.

Külső tömegében a sokszögű kontyolt forma a tömeghatást csökkentő, igazodik a családi környezethez. A tömegformálás és térképzés egységére törekedtem, a formaelemeknek a téralakításban jelentős szerep jut. Az oltár melletti fülkékben, a nagy üvegfelületek íves belső faltestein és más hangsúlyos helyeken is képzőművészeti alkotások számára alakítottam ki helyet.

Czigány István
vezető tervező

Templombelső a karzatról

XVII. IFJÚSÁGI VILÁGTALÁLKOZÓ MONTREAL – TORONTÓ

„Ti vagytok a föld sója... Ti vagytok a világ világossága!

Két évvel ezelőtt a Római Világtalálkozó záró szentmiséjén hívott meg bennünket II. János Pál pápa a találkozások városába, Torontóba, Magyarországról 136-an vettünk részt az egyházmegyék ifjúsági referenseinek és plébánosainak támogatásával. Itt kell köszönetet mondanunk egyházmegyénk püspökének Konkoly Istvánnak, valamint plébánosunknak Stróber László atyának, akik lehetőséget adtak számunkra, hogy mi képviseljük plébániánkat a Világtalálkozón.

Zarándoklatunkat a Ferihegyi repülőtéren szentmisével kezdtük, majd Balázs püspök atya szavai és a Gável testvérek éneke indított minket útnak Montrealba. Itt megtapasztalhattuk, hogyan tudnak egymás mellett békében élni mindennapjaikban a különböző nemzetek. Láthattuk az ott élő magyarok összetartását, az egyház szerepét a kultúra és a hagyományok megőrzésében.

Montrealban a Magyarok Nagyszozonya plébánia fogadott bennünket, ahol már több mint egy évvel érkezésünk előtt készültek az előtalálkozó egy hetére. Családoknál voltunk elszállásolva, akiken látni lehetett a mérhetetlen boldogságot, melyet ottlétünkkel okoztunk. Szívüket, lelküket kiteve engedtek bepillantást nyerni életükbe. Elláttak bennünket nemcsak minden földi jóval, hanem megerősítették bennünk magyarságunkat. Ragaszkodásuk szülőhazájukhoz abban is megnyilvánul, hogy ők a nagy Magyarországot ismerik el hazájuknak, templomukban is nagy Magyarország képe látható.

Az előtalálkozó minden napját szentmisével kezdtük. Napjaink a város és lakóinak megismerésével teltek. Hajósok templomában láthattuk

az 1982-ben szentté avatott Marguerite Bourgeoys életét bemutató kiállítást. 1669-ben alapította meg a Notre-Dame nővérek rendjét Ville Marie-ban (=Montrealban), és életét új Franciaország lányai tanításának szentelte. Utunk során megnéztük a Notre-Dame bazilikát, valamint a különböző egyházak templomait is.

A vendéglátóink által számunkra összeállított programban szerepelt Kahnawake, egy indián kisváros megtekintése. Aznap a helyi törzs templomában vettünk részt a szentmisén, ahol egy mohawk diakónus mutatott be bűnbánati szertartást, sástoll és tömjénfüst segítségével. A füst által megtisztulást nyertünk, majd elhintette azt a négy égtáj felé, melyet négy szín szimbolizált. A templomban található boldog Kateri Tekakwitha sírja, aki 4 éves korában az indiánok közé került, és életmódjával tett tanúságot hitéről. Ő volt az első indián, akit boldoggá avattak. A rezervátumban betekintést nyehettünk a First Nation, az első nemzet – ahogy az indiánok magukat nevezik – életébe, ahol a mohawk törzs ősi ünnepi táncába kapcsolódhattunk be. A nap táncával zárult, melyet a kanadai magyarok néptánca színesített.

A programban szerepelt az Olimpiai Stadion megtekintése, melynek kilátójából az egész város elénk tárult. Mellette található a Botanikus kert és Insectarium, mely csodálatos növény és állatvilágával kápráztatott el bennünket közel 70 hektáros területen. Hatalmas nagyságával kiemelkedik a városból a Szent József Oratórium, ahová a felfelé vezető imalépcsőn jutottunk el. A város nagyon sok pontjáról látható a Mont – Royal hegyi kereszt, mely felkelti mindenki figyelmét. Lehetőségünk nyílt felkeresni a Magyar Otthonban élő idős magyarokat.

Itt kis műsort adtunk elő, melynek zárásaként elénekeltük a Himnuszt, mely sok szemből könnyeket csalt elő. Hasonló érzéseket élhettünk át a vasárnapi szentmisén is, melyen a montreali magyarokkal együtt vettünk részt. Az előtalálkozón résztvevő közel 30 ezer fiatal számára az Olimpiai stadionban került sor a záró ünnepélyre.

Montrealból Torontóba a filmekből jól ismert sárga iskolabuszokkal érkezett meg. Torontóban a szent Erzsébet magyar plébánián voltunk elszállásolva. Itt is nagy szeretettel fogadtak bennünket. A délelőtti folyamán katekéziseken vettük részt, ahol a találkozó jelmondatáról valamint az egymással és az Istennel való kiegészülődésről hallhattunk, melyeket a velünk együtt kiutazó Gyulai Endre püspök atya, valamint Miklósházy Attila, a külföldön élő szórvány magyarok püspöke tartott. A katekézisek szentmisével zárultak.

A város megtekintése közben bekapcsolódhattunk a zarándok keresztelendő fiatalok menetébe. A Világtalálkozót megnyitó szentmisét Alyous Ambrozic kardinális mutatta be a 250 ezer zarándok számára. A helyi újság így ír az eseményről: „Az esemény egy rock koncerthez hasonló energiával bírt vallásos komolysággal.”

Jutott idő Kanada természeti szépségeit is megcsodálnunk. Utunk az Ontario tó mellett vezetett el a Niagara vízesésig.

A lelki programok közül kimagaslott a Szent atyával való találkozás az Exhibition Place-n, ahol 2 m-re tőlünk haladt el a pápamobil, a 82 éves, de szívében fiatal pápával. Itt nyitotta meg a XVII. Torontói Ifjúsági Világtalálkozót. A megnyitó ünnepségen a találkozón résztvevő nemzetek képviselői kö-

(Folytatás a 5. oldalon! ⇨)

(Folytatás a 4. oldalról! ⇨)

szöntötték a Szent atyát, s ahol a szünni nem akaró tapsvihar éltette az idős pápát, és közel 350 ezer torokból harsogott: „John Paul II. – We love you” szívből jövő örömmujjongás. A pápa beszédében az igazi boldogságról és annak eléréséről szólt. Példaként állította eléink a Hegyi beszéd 8 boldogságát. *„Krisztus mellett járva érhetjük el az igazi örömet. Pontosan ezért ma újra megismétli nektek az örömeire való felhívást: Boldogok a...”*

Városszerte különböző programok vártak bennünket, koncertektől a szentségimádásig. Mi fiatalok elleptük a várost és jókedvünk, örömünk megtöltötte énekkel, tánccal, trombitaszóval még a metróállomásokat is. A Világtalálkozó szerves része volt a pénteki keresztút, mely a város szívében haladt.

A találkozó csúcspontja a pápai szentmise volt, melyet a Szent Atyával való közös virrasztás előzött meg. A virrasztás helyszínére, a Downsvie Lands-re gyalogos zarándoklattal jutottunk el. Itt virrasztó imádsággal, zenével és fáklyás körmenettel dicsőítettük az Urat. Meghallgattuk a pápa üzenetét, jelképesen átadtuk egymás-

nak a lángot, felhívásul a mottóra. A Szent Atya beszédében a következőket hallhattuk:

„Egyedül Krisztus a szegletkő, amelyen lehetséges szilárdan építeni a létünket” Csak Krisztus a hiteles barát, aki sohasem hagy cserben, aki útítársunk lesz, és akinek szavai megmelegítik szívünket.” A pápa búcsúszavai után éjszakai szentségimádás volt. Ekkor még nem is gondoltunk arra, hogy égi áldásban lesz részünk: hajnalban eső ébresztett bennünket és a többi 800 ezer fiatait. A

pápai szentmise kezdetére már bőrig áztunk, de lelkesedésünket és örömmünket nem tudta elmosni az eső, ami a Szent Atya szavára elállt. *„Ti fiatalok vagytok, és a pápa öreg, 82 vagy 83 év az életből nem annyi, mint 22 vagy 23. De a pápa még mindig teljesen azonosul reményeitekkel és vágyaitokkal. Habár tiléltem sok sötétséget, a kemény diktatórikus rendszer óta elég egyértelműen látom, hogy szilárdan meggyőzőnek lenni nem nehéz, nincs félelem, ami olyan nagy, hogy teljesen megfojtaná a reményt, mely örökké virágzik a fiatalok szívében. Ti vagytok a mi reményünk, a fiatalok a mi reményünk. Ne hagyjátok ezt a reményt meghalni! Kössétek életeteket Krisztushoz. Mi nem a gyengeségeink és a hibáink összessége vagyunk, mi az Atya irántunk való szeretetének összessége vagyunk, és valódi képességünk, hogy az Ő Fiának tükörképévé legyünk.”*

A szentmise végére a nap melege megszáritott bennünket. A pápa áldásával indultunk haza, Magyarországra.

Isten áldja Hazánkat!

Tímár Dániel és Kiss Krisztina

A hónap szentje:

Szent Máté apostol és evangelista

Jól ismerjük, mint apostolt és most, ebben az egyházi évben az ő evangéliumát nap, mint nap hallhatjuk.

Nem tudunk túl sokat életéről. Márk és Lukács evangéliumából olvashatjuk, hogy Lévi volt a másik neve, apját pedig Alfeusnak hívták.

Evangéliumában ő maga sem beszél sokat önmagáról, csak annyit, hogy vámos volt, aztán Jézus meghívta tanítványai közé.

A megtért zsidóknak írta evangéliumát, valószínű azért, hogy megerősítse a hitükben őket.

Jézus idejében a vámosok megvetett és lenézett emberek voltak, mert a rómaiakat szolgálták. Az adót, a vámot bármiáron behajtották, legtöbbször úgy, hogy saját haszonra is bőven szert tegyenek.

A zsidók nem nézték jó szemmel, hogy Jézus egyáltalán szóbaállt Mátéval és a hozzá hasonló bűnösök-

kel. Azonban Jézus végtelen szeretetének bizonyítéka, ahogy a bűnös emberhez lehajol és magához emeli.

"Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket." (Mt 9-13)

Szent Máté apostol példája is megerősít bennünket abban a hitben, hogy megtapasztalhatjuk azt, hogy Jézus végtelenül irgalmas és szeretet, ha meghalljuk hívó szavát: "Jöjj, kövess engem!"

Urunk, Jézus Krisztus, te mérhetetlen irgalmaddal apostolaid közé választottad Mátét, a vámost. Add, hogy példája és közbenjárása támogasson minket és Téged követve, egyre hűségesebben ragaszkodjunk Hozzád.

B.A.

A Felső-Zala völgyben

A folyó nemcsak ivóvizet és megélhetést biztosított hajdan az embereknek, hanem – amit a mai gátak közé szorított, térdig sem érő Zaláról nehéz elképzelni – közlekedési útvonal is volt. Emellett a folyót kísérő mocsár védelmet is nyújtott az ellenségkel szemben. Ezért a folyóvölgyek korán az emberi megtelepedés célpontjai lettek. Így volt ez a Zala-folyó mentén is. Az itt található települések ősi voltáról leginkább templomaik vallanak.

Az Őrség felől átlépve a megye ha-

Zalaszentgyörgy

tárt a Zala-folyó bal partján találjuk a ma **Zalalövő** részét alkotó egykori Mindszent falu középkori templomát. Oklevélben a falut 1414-ben, a templomot pedig csak 1550-ben említik először. Építészeti stílusjegyei mutatják, hogy jóval régebbi ennél. Román kori jellege az út felől nem nagyon tűnik fel, mivel a török kori pusztulást követően a barokk korban jelentősen átalakították. Ha azonban bemegyünk a templomkertbe a déli oldalon meglátjuk a három félköríves román ablakot, a templom belsejében pedig a falfülkék árulkodnak annak koráról.

Tovább követe a Zala folyásirányát, a folyó jobb partján találjuk **Salomvár** települést. A falut az a Salamon mester kapta birtokul II. András királytól, aki gondjaiba vette Béla herceget, a későbbi IV. Bélát, amikor annak édesanyját, Gertrúd királynét megölték a Bánk bán fele összeesküvésben. A falu temploma a XIII. század második felében épült, majd mind a gótikus, mind a barokk korban átesett egy jelentős bővítésen-felújításon. Nyugati homlokzat előtti

tornyának két szintje román kori, a stílusra jellemző négyszögű résablakkal. A következő szint gótikus jegyeket mutat. A déli oldalon, a torony mellett szintén találunk egy román kori ablakot. A szentély falában megtalálták a középkorban használt szentségházat, amely egy rejték nyílással is rendelkezik, ahova ellenséges támadás esetén rejthették el az Oltáriszentséget, elkerülendő a szentséggyalázást. A templom sekrestyéje feletti teremben egy népi

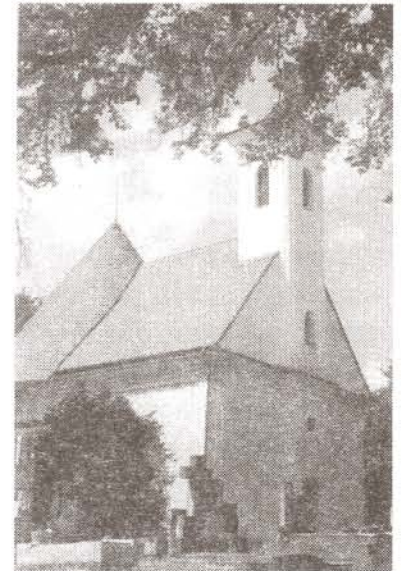
áhitat-

gyűjtemény látható (házi oltárok, szobrok, régi imakönyvek). Létrehozása Salomvár egykori tudós plébánosának, Süle Feri bácsinak az érdeme.

Ismét visszatérve a bal partra a falu széli temetőben ta-

láljuk **Zalaszentgyörgy** település névadó templomát. Először a XIII. században épült egy kis méretű, román stílusú templom, amelyet a következő évszázadban gótikus stílusban bővítettek. Körbe járva a templomot jól megfigyelhető a két építési periódus. A bélietes román kori kapuzat, a kétféle ablaktípus és a szentély gótikus támpillérei.

Bár a Bagodhoz tartozó **Vitenyéd-szentpál** északra távolabb esik a folyóvölgytől, és az odavezető út is kívánni valót hagy maga után, érdemes megtenni ezt a kitérőt. A nemrégiben felújított templom most barokk képet mutat. Romos állapotában jobban felfedezhetők voltak régi, román kori részei. A templom eredetileg a már bemutatott kallósi kerektemplom rokona. A török kori pusztulást követően azonban a XIII. században téglából épült körtemplom szentélyrészét elbontották, és egy négyzetes hajót, valamint egy tornyot toldottak hozzá. Így a régi templom megmaradt része lett az újnak a szenté-

Vitenyéd-Szentpál

lye. A templom 1860-tól kezdve használaton kívül, romos állapotban volt a millennium évével kapcsolatos felújításig.

A Zala-folyót jobbról kísérő dombháton épült **Boncodföldre** temploma, melynek nem csak műemléki, de tájképi értéke is jelentős. Története nagy vonalakban hasonló a többiéhez. A XIII. század közepén épült templom 1751-ben esett át barokk kori átépítésén. A keletelt félköríves szentély, valamint annak román kori ablaka mutatja korát.

Boncodföldre

A folyóvölgyben haladó utakon nincsenek túl nagy szintkülönbségek, így még kevésbé edzetteknek is ajánlhatjuk, hogy keressék fel biciklivel ezeket a szép templomokat, gazdagodva belőlük és a táj szépségéből egyaránt.

Szöveg: Szalai Attila

Fotó: Szalai Tamás

Jó volt olvasni:

Ady Endre:

HISZEK HITETLENÜL ISTENBEN

Hiszek hitetlenül Istenben,
Mert hinni akarok,
Mert sohse volt úgy rászorulva
Sem élő, sem halott.

Szinte ömölnek tört szívemből
A keserű igék,
melyek tavaly még holtak voltak.
Cifrázott semmisség.

Most minden-minden imává vált,
Most minden egy husáng,
Mely veri szívem, testem, lelkem
S mely kegyes szomjúság.

Szépség, tisztaság és igazság,
Lekacagott szavak,
Óh, bár haltam volna meg akkor,
Ha lekacagtalak.

Szüzesség, jóság, bölcs derékség,
Óh, jaj be kellett.
Hiszek Krisztusban, Krisztust várok.
Beteg vagyok, beteg.

Meg-megállok, mint alvajáró
S eszmélni akarok
S szent káprázatokban előttem
Száz titok kavargó.

Minden titok e nagyvilágon
S az Isten is, ha van
És én vagyok a titkok titka,
Szegény hajszott magam.

Isten, Krisztus, Erény és sorban
Minden-mint áhítok
S mért áhítok? - ez magamnál is,
Óh, jaj, nagyobb titok.

1910

A verset először egy szavalóversenyen hallottam. Már ott megragadott az atmoszférája. Annak az embernek a hangulata, akit elcsábított a világ, de egy láthatatlan, érthetetlen erő mégis visszahúzott. Aki eltávolodott Istentől, de rájön, hogy nincsen más út. Ilyenkor olyan jó belesimulni a Jó Isten tenyerébe. Igaz, ilyenkor tele vagyunk kérdéssel, hogyan?, miért? De erre is csak egy választ kapunk. Ez a válasz pedig a szeretet.

Úgy gondolom, ez a költemény ma is nagyon időszerű, hiszen nekünk, fiataloknak fontos lenne, hogy ne veszítsük el azokat az „imákat” (szépség, tisztaság, igazság, szüzesség, jóság, bölcs derékség), melyeket a költő már csak a tapasztalás után tartott fontosnak.

Ezekkel a gondolatokkal ajánlom e verset fiataloknak, időseknek és mindenkinek, aki szeretet verseket olvasni.

Hlavács Cili

Családfesztivál 2002.**Kedves Barátaink!**

Közeleg az ősz, közel az idejű fesztivál!

Aki ünnepelte már velünk a családot, tudja miről beszélek, aki ezután csatlakozik hozzánk, **nem fogja megbánni**. Gyerekeknek, felnőtteknek lesz érdekes, mozgalmas program.

Ezévi témánk – mert minden évben van ilyen – **a munka, a munkához való hozzáállásunk** lesz. Előadónk többek között Dr Harrach Péter, Pálhegyi Feri bácsi, Molnár V. József, Dr Dabóczy Kálmán. Lesz egyéni gazdasági tanácsadás, házassággal kapcsolatos előadás, történelmi visszatekintés, erkölcsi kérdések a családi gazdálkodás kapcsán, minden természetesen valahogyan a mindennapi munkához kapcsolódva.

Gyerekeknek ismét lesz játékos közlekedés, ami tavaly nagy sikert aratott, Lengyák István papírművészetével is találkozhatnak, és gyermekszínház, bábszínház, ahogyan minden évben.

Fiataloknak két „bomba jó” (?tök buli?) **programajánlatunk** van. Mindjárt reggel drámajátékban vehetnek részt, illetve sportprogramok indulnak, majd 11 órától a Méhek Együttes fergeteges nevetető műsora következik, délután pedig a Testvérek együttes koncertje szórakoztathatja őket.

A táncház nem maradhat el – idén a Tatros együttes zenéjével ismerkedhetünk meg.

Befejezésként Budai Ilona előadóművész meséit, énekeit hallhatjuk majd.

Fontos !!

Az esetleges iskolanap és helyszínszervezési gondok miatt 2002-ben a fesztivál október 11-12-én lesz. (Jövőre igyekszünk a szokásos szeptember végi időpontra visszahelyezni a rendezvényt.)

Mindenkit nagy szeretettel várunk!!

Imatábor – Páka – 2002

Szeretném megosztani az Olvasókkal azt a nyári élményemet, ami egy nagyon vidám közösségi együttléten túl a bennünk lakó Isten felfedezésére hívott 65 fiatalt. De hadd lépek vissza pár évet az időben!

„Idén is el fogok menni imatáborba!” A 14 éves fiú lelkesedése nagyon meglepett. Úgy véltem, ez az elnevezésű tábor egy tizenévest inkább elijeszt, mint vonz. Mi az, ami mai fiatalokat mégis arra indít, hogy bekapcsolódjanak egy bizonyára nem mindennapi imatáborba? Kérdésemre úgy érzem, meg kell találnom a választ. Így kerültem két évvel ezelőtt megfigyelőként a kanizsai szervezésű imatáborba.

Amit láttam, megtapasztaltam, teljességgel meggyőzött. Éreztem Isten hívását és segítségét a folytatáshoz.

Így az idén már másodszor szerveztük meg a saját imatáborunkat. A módszert, és az elmélkedésre szánt evangéliumi részeket egy franciaországi közösség dolgozta ki és világszerte elküldik, hogy nyaranta sok-sok imatáborban, minél több 9-16 éves fiatal élhesse meg az örömhírt. Az Úr Jézus szeretete közösségbe fogja össze az egyes csoportot és az imatáborok összességét.

Mi tehát az imatábor titka? Az egyik fontos feltétele egy lelkes ifjúsági közösség, akik alig pár évvel idősebbek a táborban résztvevő gyerekeknél, fiataloknál. A „pénteki ifjúsági közösség” és néhány hitoktató vezetésével 6-8 fős csoportokban megelevenednek az evangéliumi részeket felvezető atya szavai. A gyerekek közösen megbeszélik és egyénileg is át-
imádkozzák Jézus üzenetét. Csak ott teremnek lélekben az evangéli-

umban – mi az egy gyermek fantáziájának! – s papírra vetik gondolataikat. Mivel kész magyarázatokat nem kapnak, egy-egy szót, mondatot megragadva maguk jutnak el az igazságig. Izgalmas is lehet ez a keresés, lelkünk mélyéről fakadó.

„Én Mária Magdolna leszek...”

Hirtelen örömjongás tölt el, és engem az sem érdekel, ha eltöröm a balzsamot, csak szaladok, hogy újságoljam a hírt, mindenkinek, hogy Jézus feltámadt, mindig velünk marad. Jézus én szeretlek téged és nem tagadlak meg soha!”

A 11 éves kislány szavaival Jézus nekünk is üzent...

Az imatábor másik fontos feladata, hogy megértesse a gyerekekkel, hogy nem csak szavakkal tudunk imádkozni. A délutáni kötetlenebb programok sok imaformát rejtenek kézművesházak munkáiban, az énekekben, csak észre kell venni... Arról nem is szólva, hogy a vidámság, a játék is Isten kedvére való.

Az esti programokban megelevenednek a napi lényeges üzenetek, egy közös drámajátékban vagy éppen asokat mondó csendben. (Emlékezetes pl. az idei öskeresztény agapé, vagy a lábmosás/...) A nyitó- és záróest táborüzei ezzel ellentétben a hangos jókedvé.

Kár, hogy pár sorsal nem lehet bemutatni, milyen nagyszerű lehetőség az imatábor azoknak a fiataloknak, akik keresik Isten jelenlétét a világban, az életünkben. A titkot különben bárki megfejtetheti, akinek nyitott a szíve, mint ennek a tizenéves fiatalnak – akinek szavai álljanak itt zárszóként: „Istenem, tudom, hogy szeretsz, és szeretni fogsz mindörökre”.

Perényi Judit

Kerékpáros tábor az Alpok alján

Idén plébániánk pénteki ifjúsági közössége Bozsokon töltött 6 napot sátoztáborban. A szép Alpok aljai üdülőfaluba július utolsó vasárnapján utaztunk el. A bicikliket felpakoltuk vonatra és Szombathelyig utaztunk, onnan a hátralévő 22 km-t nyeregben ülve tekertük le. A püspöki nyaraló udvarán három sátrat állítottunk fel. Első három napon tartottuk meg a lelki gyakorlatot. Minden napnak volt mottója, mely köré a fiatal atyák az előadásaik témáját csoportosították: Császár István – egyetek értelmes keresztények, Fekete Szabolcs Benedek – Szabadság és döntés, Németh Norbert – Evezz a mélyre. Mindhárom elmélkedés igen értékes gondolatokat tartalmazott.

Éjszakai túrán is részt vettünk: Kőszegszerdahelyen át gyalogoltunk Velembe és onnan fel a Szent Vid kápolnához. A hajnali misét a napfelkelte idején tartottuk meg, fenn a kápolnánál, ahol újmiséis áldásban is részesültünk. Rohoncra, az osztrák kisvárosba is tettünk kirándulást. Mielőtt fűrödtünk volna a klassz környezetben lévő tóban, megmáztuk az Irott-kőt. Osztrák oldalról közelítettük meg a Dunántúl legmagasabb csúcsát. A már említett rohonci tó igen hideg volt, de nagyon élveztük a fürdést, csúzdát, tranbulint.

Csütörtökön Sopronba kirándultunk, ahol templomok, nevezetességek megtekintése közben a Tűztoronyba is felmentünk, hogy gyönyörködjünk a panorámában. Másnap Kőszegen két templom megtekintése után elindultunk a Kálváriára, ahol elvégeztük a keresztutat; átsétáltunk a trianoni kereszthez is.

A zárónapon Szombathelyre bicikliztünk és onnan vonattal jöttünk Zalaszentivánig, ahol ismét nyeregbe pattantunk, hogy az utolsó kilométereket is két keréken tegyük meg.

Jó hangulatban hamar elrepült a hat nap.

Miklós

Továbbképzés vagy lelki gyakorlat?

Hurrá, vége a tanévnek!

Bezár az iskola, bezár az óvoda, a gyerekek szétröppennek a nyárba. És persze a tanítók és az óvónénik is. Nincs ez másképp a Szent Család Óvodában sem. Bár tudjuk, hogy az idei nyár sok munkával jár – felújítani, berendezni az oly nagyon áhított egész épületet – mégis a szünidő sok kikapcsolódást is ígér.

A szünet első napja azonban újra együtt talál minket, óvónőket. Igaz, gyerekek nélkül. Minden évben van egy-két alkalom, amikor közösen részt veszünk valamilyen továbbképzésen vagy lelki gyakorlaton, sokszor a dadusnénikkel együtt. Egy ilyen kis közösség ezt könnyebben megteheti. Így hát hátizsákokkal felpakolva irány Leányfalu, ahol 4 napot töltünk el egymást még jobban megismerve, szeretve!

Ez az alkalom pedig még egy szempontból is különleges: az ország katolikus óvodáiban dolgozó óvónők számára meghirdetett továbbképzés. Vagy lelki gyakorlat? Hiszen atya tartja. A napok során aztán kiderül, hogy mindkettő: továbbképzés is és lelki gyakorlat. Fiatal óvodánknak nincs túl sok kapcsolata más keresztény óvodákkal. Tudjuk, hogy van Szombathegyen, Keszthelyen... De most 50-60 óvónő: Debrecenről, Szegedről, Bajáról, Tatabányáról, Budapestről és sorolhatnám.

Először csak várakozóan fürkésztük az arcokat, de a helyszín és a közösség szellemisége feloldotta és megnyitotta a szívünket.

Volt szó munkáról, hivatásról, személyiségünkről, hitünkről. Rövid elmélkedések, különböző imamódok, önismereti gyakorlatok és persze sok-sok személyes beszélgetés tarkította a napokat. Esténként aztán öszszegyültünk hatan egy szobában és órákig beszélgettünk még. Mintha évek óta nem ismernénk egymást! De mennyivel másabb így, mint a gyerekek közt az óvodában váltott pár szó. Meghatódva és tisztelettel figyeltem barátaimat, kollégáimat: mindegyikük élete Istennek ajánlott, személyes elköteleződés. Csodálatosan szép emberek, nem tökéletesek, hanem hitelesek. Nagyszerű volt megtapasztalni! Együtt lenni kisebb közösségünkben, és beleilleszkedni az ország keresztény óvónői közösségébe, ahol Jézus az összekötő kapocs.

Köszönöm Mennyei Atyám, hogy ilyen sok kedves testvért megismerhettem! Köszönöm, hogy a Szent Család Óvodában is ilyen társakkal állsz mellettem! Köszönöm, hogy így kezdődött a nyár!

Perényi Judit

Egyházközségünk közös zarándoklatot szervez 2002. október 5-én a fiatalok, a gyermekek, a felnőttek, a különböző közösségek számára. A nemeshetési templomot érintve gyalog megyünk a bucsúszentlászlói templomhoz, ahol az autóbusszal, vonattal, vagy személygépkocsikkal érkezőkkel együtt részt veszünk a közös szentmisén és az egyéb programokon.

Mindenkit szeretettel vár az egyházközség képviselőtestület!

Hittantábor Bázakerettyén

"Jól csak a szívével lát az ember..."

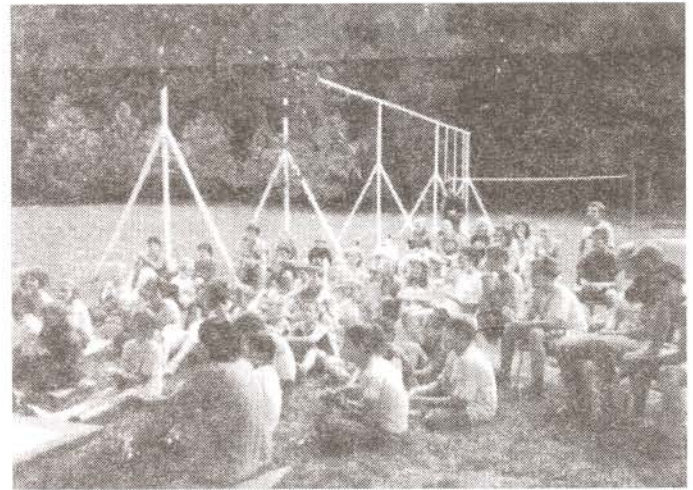
Legtöbben azt gondolják a hittantáborról, hogy egy hét pihenés, szórakozás, játék, természetesen imával és szentmisével. Ez valóban így van, de ami még a háttérben található, sokkal-sokkal több ennél!

Balás Béla püspök atya nyilatkozatát olvastam, amiben azt írta: "egy jól előkészített és megszervezett hittantábor felér egy egész évi hitoktatással".

Ez így igaz! A hittantáborban eltöltött hosszabb idő alkalmas arra, hogy a felülvétel mellett a szentségi életet is elmélyítse a résztvevőkben. Az évi rendszeres hittanórák mellett a nyári együttlétek fokozatosan kialakítják a közösséghez és az egyházhoz tartozás tudatát. Az ekkor is rendszeres szentmisék páratlan forrása a közösségi nevelésnek. Ezeknek az együtt megélt és szeretetben eltöltött napoknak az eredménye lehet, hogy az iskolai közösségben már szilárd helyet talált gyermekek példája kívülről is vonzani kezd és ők is a közösség tagjaivá válnak.

Az idei tábor ebben az értelemben különleges volt. A 84 táborozó több, mint fele kiesi gyermek, akik elsőáldozók lesznek most szeptemberben. A táborban eltöltött egy hét, az elsőáldozásra való készület befejezése volt. Felkészültek arra, hogy az elsőáldozásuk valóban Jézussal való találkozás, Jézussal való életközösség megvalósítása legyen.

Nusi néni

Veszek egy érettségít!

Új tanév elején járunk, mikorra ez a kis szösszenet megjelenik. Tartalma így egy kissé időszerűtlennek tűnhet. Az ember felsóhajthatna, „hol van már a tavalyi hó”, azaz érettségi. A boldog tulajdonosok arcáról már rég lefagyott a büszke mosoly, amikor az álláskeresés labirintusában szembesülniük kellett a szomorú ténnyel, mire is elég az a bizonyos keményfedelű irat. Szerencséjükre azonban van egy jó szakmájuk is, legalábbis próbálnak nekik szakmát tanítani. Nem kevesebb vesződséggel, mint mi a közismereti tárgyakat. Kérdezhetné a kedves olvasó, hogy akkor mi érdekli a mai idők szakközépiskolás diákjait? Minden, ami

1. Szórakoztató,
2. Nem kell érte semmit sem tenni,
3. Amire az osztály hangadója azt mondja, hogy király,
4. Amit reklámoz a tévé.

A kivétel hallgatag, beleolvad a tömegbe, leplezi, hogy néha érdekli valami, mert nem akar a gúny céltáblája lenni. Így nehéz bármit is elérni. A gyerkőcök büszkék arra, hogy nem tudnak semmit, és így is akarnak maradni. Fennen hirdetik, mennyire nem köti le őket a tananyag, és sértett öntudattal fogadnak minden kritikát. Állandóan a jogaik felől érdeklődnek, ha a tanár megjegyzést tesz—no nem a képességeikre, hanem a szorgalmukra—, vagy kér tőlük valamit. A végső széteséstől már csak az érettségi rémképe tartja őket vissza, mert azt hallják, hogy nélküle esélyük

sem lehet a távolinak tűnő jövőben. Valahol belül tudják, hogy nagyon sokat kellene tenniük, de hagyják elfolyni a napokat, aztán csak ott lesz előttük. Pedig ez az érettségi már nem az az érettségi, ami például tíz éve volt. A követelmények látszólag ugyanazok. Csak a színvonal süllyedt egyre lejjebb. Nem kell követet dobálni senkire, mindenkinek megvan a maga felelőssége. Felsőbb és alsóbb, szűkebb és tágabb körökben.

De nézzük csak a rémek rémét, a magyar érettségít. Divatos szó az oktatásban ma a kreativitás. A magyar érettségi lehet nagyon kreatív feladat az arra érett ember számára. Kifejtheti véleményét egy alkotóról, egy műről. Nem kell hozzá óriási képzettség, hogy valaki írni tudjon egy Mikszáth- vagy Móricz-novelláról, Petőfiről... Hol vannak az önálló gondolatok, egyéni meglátások? A jobb gimnáziumokban, kiválogatott gyerekek irományaiban. Pedig a tudás mindenkié. Ma már nem társadalmi vagy pénzbeli akadályai vannak a tudás megszerzésének, hanem a fejekben van gond. Nincs bennük törekvés, így csak ritkán érzik a jól végzett munka örömét. Nem mondhatják el, „mindent megtettem”, megelégszenek a kegyelemkettessel is. Közben pedig merész álmokat dédelgetnek ragyogó karrierről, magas fizetésről. Amikor múlt év elején elsőseimmel (fiúk!) a

(Folytatás a 11. oldalon! ⇨)

(Folytatás a 10. oldalról! ⇨)

jövőképükről írtam fogalmazást, szinte elaludtam az unalomtól a sok egyforma szöveg láttán. Néha egy-egy írt valamit családról, gyerekekről, de meglehetősen kevesen. (Ezt férfias zárkózottságnak akartam felfogni, nem vontam le belőle gyászos következtetéseket. Esetleg annyit, hogy nekik nem természetes és magától értetődő a családalapítás, felelősségvállalás.) Az egyikük azt írta nagy cinikusan, hogy ő drogcsempész lesz, mert nem szeret dolgozni, és úgyis csak a pénz számít. Azt hitte, mulatságos vagy hogy jól felbosszant, de valójában jót tett velem, mert már nem unatkoztam tovább. A tanár néha már ezért is hálás. A szánalom is csak egy emberi érzés. Én öt szánom, ő meg engem, mert nekem ritkán van abból, ami neki számít. De ő nem tudja, hogy nem lehet mindent csak pénzben mérni. Látszólag eltértem a témától, de még mindig az érettségi „elferdülésének” okait kutattam. Nem véletlen, hogy valaki, aki nem veszi a fáradságot a gondolkodásra, közhelyek, félreértések, és képzavarok tömegét véti a dolgozatban. Valamire még emlékszik homályosan a tananyagból, de gyakran rosszul. Ilyenkor „alakulnak ki” az ilyen mondatok: „József Attila a magyar fiatalság példaképe” vagy „József Attila

apja bölcs ember volt”(nem hinném, hogy így nevezik azokat az embereket, akik otthagyják a családjukat), vagy „a Duna mindig volt, van, lesz.” (Ezt az örök érvényű megállapítást augusztusban tapasztalták az árvízkárosultak.)

Újra megtartottam kötelező jellegű beszédemet kedves tanítványaimnak. Már a könyökükön jön ki a szöveg: a lustaság nem vezet sehova, dolgozni muszáj, a követelmények azért vannak, hogy megeddzenek az életre. Megjósoltam nekik, hogy nagy szenvedéseket fognak átélni, ha nem szoknak hozzá a kemény terheléshez. Aztán az érettségit említettem, mint egy mumust vagy mint Damoklész kardját, amely a fejük fölött függ. Az egyikük, aki köztudottan több zsebpénzt kap egy hónapban, mint én fizetést, a tőle megszokott laza stílusban bekiabált: Majd veszek egy érettségit! Lehet kapni a piacon!

Egy ideig csak tátogtam, mint egy partra vont hal. („Csillaghálóban...”)

Vegyél!— mondtam aztán—Majd meglátod, mit érsz vele.

Krisztina tanárnő

Mindszentysek hittantábora Bázakerettyén

Már kora tavasszal ter-vezgettük, hogy milyen jó lesz a vakáció egy részét együtt tölteni a sulinál kötetlenebb formában Bázakerettyén.

Eredetileg Kósa Szilvi néni, a táborvezetőnk 80-100 főre tervezte a csapatot, elsőtől tizenegyedik osztályosokig, mivel a szálláshelyet ennyi diákra tervezték. Ez a létszám az indulás napjára közel másfélszáz tanulóra nőtt örömteli módon, mivel „nosztalgizni” visszajöttek iskolánk „rég” diákjai, akik jelenleg bencések, premonstreisek, zrínyisek, kölcseysek, csányi-sok...

Lelki vezetőnk Stróber László atyánk egy bibliai alakot állított elénk példaképül, akiről a kiscsoportos beszélgetések folytak. Já-kob fia, József emberi példája, jelleme, egész életútja, viselkedése embertársaival, akaratereje, kitartása, szorgalma... mindannyi-

unk számára igazi eszménykép lett, - emberi gyarlóságai ellenére is - erőt merítve belőle további életünkre.

Természetesen minden nap volt „gitáros” szentmise, amire már előtte rendszeresen tartottunk énekpróbát. Napközben túráztunk, sokat fürödtünk, vetélkedők, csoportos beszélgetések folytak. A gimnazisták lettek a csoportvezetők a vegyes alsós, felsős diákokból álló csapatoknak.

Szívesen emlékszünk vissza a tábortűzre, az együtt imádkozás, éneklés lélekemelő perceire. Farkas Zoli bácsi kimerítő gyalogtúrai magyarázataira..., de ha éppen szükség volt ránk terítettünk, mosogattunk, játszottunk a kicsikkel és „anyáskodtunk” felettük.

Sok új barátság is szövődött, akit eddig a suliból csak „látásból” ismertünk, most közös beszélgetések alkalmával szívbeli barátsá-

gok is születtek szép számmal. Az egy hét elteltével szomorú szívvel köszöntünk el egymástól, no de se baj, mondtuk: „Jövőre veled (veletek) ugyanitt!”

Hálát adunk a mennyei Atyánk-nak, hogy ilyen szép hetet tölthetünk együtt, (az időjárás is kegyes volt hozzánk!), a tanárainknak, akik már szabadságuk terhére velünk jöttek (9-en) Szilvi néni-nek, aki pályázatot is nyert, így szüleink-nek csak „jelképes” kis összeget kellett befizetni. Édesanyánknak, édesapánknak, hogy biztosították a feltételeket, hogy elmehessünk, végül de nem utolsó sorban lelki atyánknak, aki szinte végig köz-tünk volt és részt vett a különböző programjainkon, pedig rengeteg teendő várt rá itthon Zalaegerszegen a Mária Magdolna Plébánián. Hálás szívvel áldjuk az Urat!!!

László Eleonóra és

László Orsolya

Anyakönyvi híreink

Kereszteltek

Horváth Krisztina, Sirkovics Boglárka, Szőke Barnabás István, Kálmán Noémi, Gergye Zoltán, Sipos Sára, Sövegijártó Blanka, Nagy Martin, Németh Imola, Módos Fanni, Dávid László, Bulyáki Hanna, Kovács Fanni, Ács Edina Noémi, Takács Dóra Erzsébet, Lukács Bálint, Gergály Anna, Kiss Richárd, Rác Lili Evelin, Németh Dóra, Kegyes Napsugár Melinda, Vincze Bálint, Dömötör Petra, Budai Dóra, Csizmadia Máté Zalán, Olasz Gréta, Piri Dániel, Keresztes Ádám, Düh Gergő, Vlasics Loretta, Csörgő Olivér László, Tahar Leila, Melles Dávid Martin, Végh Vivien, Horváth Dzsennifer.

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Házasságkötés

Jonathan, Mark – Bicsák Izabella Mária, Németh László Attila – Tóth Éva Szabina, Gutta Róbert – Iván Henrietta, Salamon Csaba – Bokor Szilvia, Spies, Andreas – Nébli Ildikó, Kereki András – Beke Szilvia, Cseh László – Molnár Nikoletta, Szili Szabolcs – Madarász Margit, Büki Emil József – Peszlen Anita, Kovács Tamás – Filó Kinga, Nagy Gábor – Kovács Mónika, Sebestyén Győző – Tivolt Adél Veronika, Berényi László – Lőrincz Andrea, Varga Ferenc – Jász Katalin, Horváth Gábor – Horváth Mariana, Bokány Balázs – Domján Anita, Szabó Róbert – Böröcz Ildikó, Hamusics Balázs – Vass Veronika, Horváth Zsolt – Devecser Bernadett, Novák Róbert – Lang Szabina Mária, Póczak Zsolt – Simon Rózsa, Horváth Gyula – Bolla Borbála, Ritzenhoff, Roman – Szabó Szilvia, Puskás Attila – Simon Zsuzsanna, Helyes Csaba – Gorza Erzsébet, Kovács Ferenc – Sipos Viktória, Gyarmati Tibor – Varga Veronika, Bálizs Tamás – Pintér Szabina, Zuggó József – Dr. Bársági Zsuzsanna, Borsos Tibor – Török Katalin, Suder Károly – Szép Ágnes, Gyenese Zsolt – Tánczos Ivett, Csejtes László – Bicsák Hajnalka, Balogh Attila – Verebi Anita, Pusztavámi Márton – Lákovics Eszter.

Jókívánásainkat fejezzük ki az ifjú pároknak: a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg házasságukban!

Halálozás

Baranyai Istvánné sz.: Kaczor Gabriella (1936), Horváth Sándor (1944), Zwickl Mátyásné sz.: Kaposi Jolán (1914), Simon Gábor (1972), Dr. Degre Alajosné sz.: Mencer Paula (1913), Horváth László (1958), Szabó Gyula (1941), Mihályi Józsefné sz.: Varga Mária (1917), Császár Ferenc (1924), Tóth Árpádné sz.: Horváth Erzsébet (1965), Gerencsér Zoltán, Szigethi Gusztáv Elemér (1911), Andris Károly (1917), Kramarics Géza (1929), Gosztolai Jenőné sz.: Bognár Margit (1927), Életes Józsefné sz.: Horváth Margit (1936), Kinczer Károly Pál (1929), Szili Olivér

(1943), Vízsy Elekné sz.: Bíró Anna (1921), Kiss Sándorné sz.: Szatmári Szilvia (1942), Dr. Horváth Lajosné sz.: Néz Regina (1923), Rózsás Gábor (1914), Gosztolai Imre (1914), Hegedűs József (1929), Gerencsér Józsefné sz.: Rákos Rozália (1911), Czigány József (1933), Simon Ernő (1924), Turi Vince (1930), Szilágyi Mária (1932), Császár Jánosné sz.: Király Ilona (1926), Rózsa Ferencné sz.: Németh Mária (1913), Kulesár Istvánné sz.: Babati Mária (1922), Szakonyi Gyula (1930), Horváth Gyula (1925), Kardos József (1929), Horváth Gyuláné sz.: Zakály Ella (1923), Barkovics János (1944), Both Irén (1942), Dobos Ida m. Assumpta (1912), Harez János István (1954), Horváth László sz.: Berta Ilona (1942), Farkas Józsefné sz.: Forgács Ilona (1931), Fügedi László (1965), Dr. Tószegi Imre (1919), Ekler József (1933), Pilhoffer Elemér (1928), Fitos Jenő (1920), Molnár Józsefné sz.: Marton Mária (1908), Bedi Józsefné sz.: Egyed Ilona (1927), Simon János (1939), Dr. Boros János (1934), Donné Irén (1943), Zsuppán Zoltán sz.: Kerka Borbála (1952), Somlyai Sándor (1917), Bene László (1932), Kovács Józsefné sz.: Mester Erzsébet (1920), Vincze Károly (1954), Ambrus József (1918)

Adj Uram, örök nyugodalmat nekik!

Örömmel közöljük az Olvasókkal, hogy Dr. Konkoly István megyés püspök 2002. szeptember 22-én 10³⁰-kor szentmisét mutat be az Apáczai ÁMK-ban. A szentmise után a főpásztor megáldja és elhelyezi a Kertvárosban az építendő **Mindszenty emléktemplom** alapkövét.

Elsőáldozás lesz templomunkban

szeptember 15-től négy vasárnap, a 9 órai és a fél 12-es szentmiséken.

Plébániánk káplánját, **Szalai Attila** a megyéspüspök boncodföldi plébánossá nevezte ki 2002. augusztus elsejével. Jó erőt és egészséget kívánunk az új feladatok ellátásához! (Reméljük továbbra is támogatja írásaival plébániai újságunkat.)

Augusztus végén elkezdődött plébániatemplomunk **szentélyének restaurálása**. A munkálatok előre láthatólag két évig is elhúzódnak. Kérjük a hívek türelmét és megértését a kellemetlenségekért. Reméljük, a megújult freskók majd kárpótolnak mindezért.

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója
Megjelenik kéthavonként.
Szerkeszti: a Tájékoztatói Munkacsoport
Főszerkesztő és felelős kiadó: Stróber László
Szerkesztőség és a kiadó címe:
Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91. 8901 Tel.: 92/312-157
Tipográfia: Frimmel Gyula
Szerkesztés és szövegszerkesztés: "©-ségben az erő"
Nyomtatás: Göcsej Nyomda